

РЕШЕНИЕ

№ 22491

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7776** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Д. А. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение №2515/27.05.2024 г. по АНД № 9213/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 7568961, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно и незаконосъобразно, в частта, касаеща повторността на нарушението. Релевират се доводи за допуснат съществен пропуск – непосочване за какво нарушение е издаден ЕФ № К/5799385, по отношение на който процесното нарушение се третира като повторно. Санирането на този пропуск касаторът счита, че би нарушило правото на защита на санкционираното лице. Релевира доводи за неяснотта кое предходно административно осъждане според наказващия орган обуславя квалифициращия признак „повторност“. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФ.

В с.з. касаторът редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К., който поддържа жалбата срещу решението на СРС. Претендира разности и моли

съобразяване на юрисконсултското възнаграждение с минималния размер.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител в писмени бележки от 13.09.2024 г., изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба и разлика между приложения по делото фиш и този от административната преписка.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К, № 7568961, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че 02.06.2023 г. в 10:56 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място], в населено място, касаторът Д. А. С. е управлявал МПС - лек автомобил Пежо 308, с рег. [рег.номер на МПС] , при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, установената стойност на скоростта е 71 км/ч, а превишената стойност на скоростта е 21 км/ч. С това действие същата е извършила нарушение за скорост, установено и заснето с мобилна камера, извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ел.фиш, Серия К, №5799385. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на процесния фиш, с които е засегнато правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

В ЕФ нарушението правилно е квалифицирано по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, съгласно която разпоредби при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта от 50 км. Т.е. в случая в ЕФ е посочена нарушената разпоредба съгласно изискването на чл.189, ал.4 ЗДвП. Посочването в електронния фиш на всички елементи от обективна страна на състава на нарушение по чл.21 ЗДвП дава възможност на касатора да разбере какво нарушение му е вменено и да организира защита си по него. Допълнителните данни по него – напр. относно повторността на нарушението, са от значение за определяне на наказанието, а не за

наличието на вмененото нарушение, поради което не е налице и пречка по чл.189, ал.4 ЗДвП за издаването на ЕФ, както твърди касатора.

В електронния фиш е посочен и предходния такъв – ЕФ К/№5799385, с оглед който е прието, че процесното нарушение е извършено повторно. Видно от него и от представената по делото Справка картон на водача, с този електронен фиш, влязъл в сила, на Д. С. е наложена глоба по чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП за извършено на 13.04.2022 г. нарушение по чл.21, ал. 1 ЗДвП. Видно от справката, приложена в кориците на въззивното производство /л.20/, същият фиш е влязъл в сила на 07.06.2022 г., а процесното нарушение е извършено на 02.06.2023 г. Т.е. следва да бъде споделен извода на районния съд, че процесното нарушение е извършено при условията на повторност по смисъла на §6, т.33 от ДР на ЗДвП. В този смисъл настоящата инстанция намира възраженията за липса на повторност за бланкетни и не следва да ги сподели.

Фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. При установяване на нарушението няма допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за неоснователни направените в касационната жалба възражения и за правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2515/27.05.2024 г. по АНД № 9213/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав.

ОСЪЖДА Д. А. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноси в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.